

IK ZIE IK ZIE WAT JIJ NIET ZIET...

Dat was het thema van onze 14^e WinterPoëzieAvond in Ospel op 16 februari 2005.

Als voorbereiding moesten alle leden van de SKO een heuse “vlek” produceren. Op een vel papier, wel te verstaan. Dat leidde tot heel verschillende en op zijn zachtst gezegd merkwaardige uitspattingen. Vervolgens zocht eenieder zich (met enige benauwdheid en gefrons) een vlek uit waardoor hij of zij zich zou laten inspireren. En zo ontstonden toen de gedichten/overpeinzingen.

De resultaten, zoals u die onderstaand aantreft, werden tijdens de WinterPoëzieAvond op een beamer getoond en voorgedragen. De toehoorders volgden met enthousiasme en aandacht al die grillige afbeeldingen en dito hersenkronkels. Kortom, het was een leuk en geslaagd project!

Laat u ook verrassen in de wondere wereld van de Vreemde Vlekken! Misschien ziet u daar wel iets wat ik niet zie...

Ik zie, ik zie... je kunt deze vlek op twee manieren bekijken:

de eerste manier:

Ik zie een explosie van duistere machten
in een wereld waar egoïsme hoogtij viert
waar mensen niet veel van de toekomst verwachten
waar de oorlog en haat welig tiert

de tweede manier:

Ik zie een explosie van donkere sterren, rondom hen is het licht
Het zwarte maakt angstig en op vluchten gericht
Het licht opent een nieuw vergezicht
want zònder het donker is het niet te zien
Het licht is er, dankzij het duister
waarin ik hoor het zachte gefluister
van de hoop, dat het licht overwint.

An Cuijpers

DE VLEK

Ik zie, ik zie wat JIJ niet ziet,
Wat zie je dan...

Ik zie een... vlek
Niet zo maar een vlek
Een mooie bruine vlek

Ik mijmer wat ik werkelijk zie

Zouden de longen van een doorgewinterde roker er zo uitzien?

Nee dat niet

Ja, wat zie ik erin

't Is zand, wat net even droog is
waar de vloed nog maar net weg is
Maar dan zou je toch een afdruk moeten zien
van schelpjes of kleine kindervoetjes

Wat is het dan...

Een palet met okers
Bruine, een beetje gele of gebrande oker
Zo een prachtig palet, met aardkleuren

Ik kijk nog eens...

Ja, ik zie helemaal linksboven
een gezicht, oh nee
hij wordt gekust...

En het land zie ik ook... SPANJE
Ik ga in een luie stoel liggen
Ogen gesloten,
de Méditerranée zo blauw, zo blauw

Met de vlek op mijn gezicht ruik ik... KOFFIE
Heerlijke koffie, hmmm met een bonbonnetje
't is hier toch ook wel heel aangenaam vertoeven

Anja Massee

Ik zie...

Vivaldi's Le quattro Stagioni

mijn ogen sluiten

klankbeelden, zinnebeelden

beroerend, vervoerend

als jaargetijden.

La Primavera, allegro...

Sprankel moeder aarde, leef

ontsluit je schatten

zie hoog in het blauw

het vederlicht flirten

van vogelsilhouetten.

L'Estate, presto presto...

Vlucht, zomerzon, vlucht
voel de aanstormende wolkenwinden
de kolkend zwarte ontlading
boven goudgele velden.

Kleurbeelden, geurbeelden

L'Autumno, allegro...

Dans, bladerpracht, dans
draai je pirouetten
vrolijk en speels
gevangen in zonnestralen
een met de wind.

L'Inverno, largo...

Tedere vioolklanken, zo teder
mijn ogen sluiten
pizzicato, tokkelen van de snaren
ingetogen als het winterwit
zacht als een doezeling.

Ik zag...

Vivaldi's Le Quattro Stagioni
beroerend, vervoerend
als de jaargetijden...

Annemiek Korsten

Mannetje gaat op reis
verlaat zijn grijze wereld

zijn koffer is gepakt
met rood en geel en groen

hij gaat zijn leven vrolijk kleuren.

Annie Kessels

AFRIKAANSE NACHT

Miljoenen sterren flonkeren
in het peilloze zwijgende zwart

Ver beneden hen is het vuur aan:
grillige flakkeringen
stampende voeten
vreemde mensenklanken
bonzende harten

Ogen glanzen koortsig
Vlamschaduwen
bezweren dansende sjamanen
Pulserende roep
vindt zijn weg naar boven

Daar deinen de miljoenen mee
in het peilloze zwijgende zwart

Karin Vossen

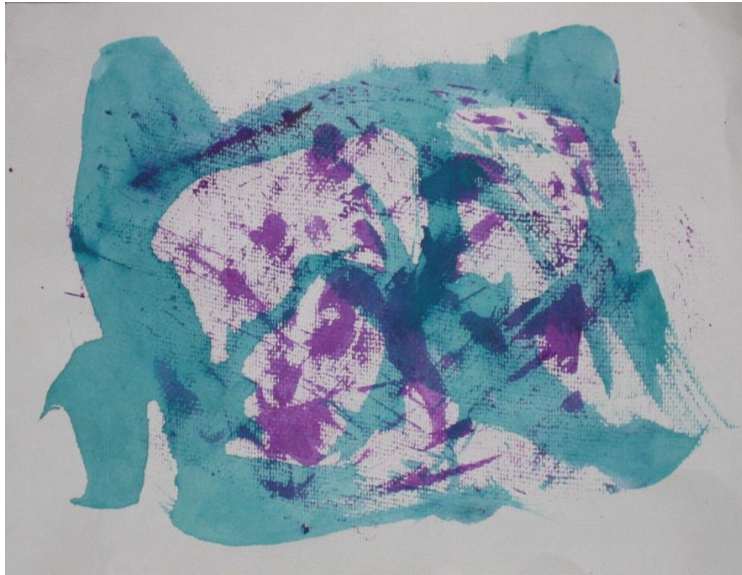

Beste mensen,

Zie hier de gedachten
van een gespleten persoonlijkheid
Meestal is alleen zijn rustige,
rode karakter zichtbaar
Maar u ziet hoe zijn duistere,
donkere gedachten hier de kop
opsteken en de aanval openen
op het gemoedelijke rood
Nog heeft het duistere niet
de overhand maar reeds
vliegen de spetters eraf
en is het tamme vermiljoen
al half leeggezogen.

Waar gaat dit heen,
waar is het einde?
Geen mens die het weet
geen psychiater
die het kan voorspellen!

Peter Massee

Vlek uit het schildersatelier

Een gedicht te moeten schrijven verlamt.
Ik schrik van zoveel voorgevormde vormeloosheid.
Het spijt me dat ik geen beter figuur sla.
Ongeteld zijn de gedichten die ik me voorneem te schrijven.
Er zijn momenten dat ik overtuigd ben dat het zal lukken.
De eerste zinnen spinnen in mijn hoofd.
Als ik er ga voor zitten zakt de pen doelloos.
Morgen maar.
Wat nu kan, kan morgen ook.
Het voornemen flitst telkens door mijn hoofd.
Eén seconde maar.
In gedachten weet ik wat ik schrijven zal.
Tot schrijven komt het niet.
Het is geen luiheid.
Het kan me ieder moment binnenschieten.
Compleet en helder omlijnd.
Maar de schildersezels is niet bevriend met mijn lessenaar.
Alinea's worden vlekken.
Letters verf.

Naamloos

Ik zag er een strijdlustige vrouw in, die immer doorgaat, vol levenskracht. Snapt u wat ik bedoel?

De een zal zich er meteen iets bij voor kunnen stellen, een ander zal denken:

Jezus, een feministe? Te modern? Of had ik ooit eens... Misschien in een droom?...

Ik zal u proberen duidelijk te maken wat bij me opkwam bij het zien van deze vlek.

Een vrouw, midden veertig. Dacht haar paradijsje te hebben gecreëerd, samen met haar man, twee kinders en een hond. Toekomstdroom was samen oud worden. Viel compleet in duigen nadat manlief koos voor een veel jongere bloem. Zij spoedde zich naar de Aldi, voor pakken tissues en vele, vele, dikke repen chocolade. Chocolade, die ze al jaren had genegeerd, om vooral haar figuur te behouden en aantrekkelijk te blijven voor haar partner. Maar na een vijftal repen begon er wat te borrelen. Ja, d'r maag natuurlijk, zult u denken. Nee, verdriet maakte plaats voor woede. Adrenaline pompte door haar hele lijf. In haar borrelende hersenpan werd gewerkt aan het vervaardigen van een nieuwe nog wat onzekere, spannende en uitdagende toekomst. Waar de schouders ondergezet moesten worden. Maar ze was ervan overtuigd; deze rots zou ze beklimmen en het eiland zou van haar zijn. Die herboren levenskracht, dat strijdlustige, maakte dat ze opveerde van haar stoel, pen en papier pakte en doorging.

Het is zo mooi om te zien: zo'n bruine mond, chocoladevlekken op papier. Nee, zonder gekheid, vooral moedig vindt u niet?

Nog een andere vrouw zag ik:

Ze had het gevoel verraden te zijn, verraden door haar eigen lichaam. Alsof een zwaar wolkendek zich langzaam voor de zon had geschoven, waarin ze zich had gekoesterd. De schaduw had haar totaal overrompeld. Na een lange tijd ondergedoken te zijn in een cocon van ongeloof, verdriet en verloren gegane toekomstbeelden, doorbrak ze langzaam de schil. Niet van de ene op de andere dag, maar voorzichtig, soms nog wat struikelend, vond ze haar weg naar buiten. Ze hield zich vast aan het geluk van kleine dingen, dat straaltje zon. Werd strijdlustiger en groeide uit tot een vastberaden vrouw, die uit de toekomst – al was die korter dan ze gewild had – alles zou halen wat erin zat. Zodat ze, als ze op het puntje van die bobbelige, onvoorspelbare rots zou staan, achteromkijkend kon genieten van het uitzicht.

Twee woorden: respect en bewondering voor zo'n strijdlust en levenskracht.

Ik zag nog een derde vrouw in de vlek, in die zwarte vlek de tv.

Haar paradijs was veranderd in een maanlandschap: de vroegere vriend van haar volk bleek een gretig roofdier, dat met zijn klauwen alles en iedereen neerhaalde. Ze was met haar dochtertjes naar het dorp gegaan om daar op een klein pleintje de vis aan de man te brengen. Waren een tempel binnen gehold en hadden de vloedgolf overleefd. Haar man was op het strand geweest om de netten te repareren, samen met hun zoon. Pas nog hadden ze toekomstdromen gehad, haar man en zij. De visopbrengst was goed geweest, genoeg om te fantaseren over een betere toekomst voor hun kinderen. Het geluk had gestraald uit zijn warme donkere ogen. Trillend stond ze nu bij de resten van hun huis en vond tussen het puin een schoen van hem. Overmand door verdriet, kwam de herinnering aan dat gelukzalige moment bovendrijven. Het werd iets om aan vast te klampen, een belofte, iets om voor door te gaan. Samen met haar dochtertjes trok ze de bergen in, weg van het water, op zoek naar een beschutte, veilige plek die haar belofte zou kunnen waarmaken.

Zo'n strijdlust, levenskracht en hoop, daar word ik stil van...
U waarschijnlijk ook...

Maar wellicht weet u nu wat ik bedoelde te zeggen met een strijdlustige vrouw. Hebt u inmiddels wat adrenaline voelen opborrelen, is de strijdlust wat aangewakkerd. Of wilt u een langgekoesterde droom gaan verwezenlijken, of die van een ander... Dat vind ik een zeer goed voornemen voor 2005. Succes en hopelijk hoor ik het van u volgend jaar!!!

Terry van Lierop